

Velkonočná nedeľa: Ježiš žije!

Komentár k evanjeliu na Velkonočnú nedeľu. „Vtedy vošiel aj druhý učeník, ktorý prišiel k hrobu skôr, videl a uveril“. Láska k Majstrovi Márie Magdalény, Jána a Petra sa nevytratila ani po jeho smrti. Ich viera a vernosť sú odmenené radosťou, ktorá ich bude sprevádzať navždy.

Evanjelium (Jn 20, 1-9)

Ráno prvého dňa v týždni, ešte za tmy, prišla Mária Magdaléna k hrobu a videla, že kameň je od hrobu odvalený. Bežala teda a prišla k

Šimonovi Petrovi a k inému učeníkovi, ktorého mal Ježiš tak rád, a povedala im:

„Odniesli Pána z hrobu a nevieme, kde ho položili.“

Peter a ten druhý učeník sa zobrali a išli k hrobu. Bežali obaja, ale ten druhý učeník bežal rýchlejšie, predbehol Petra a prišiel k hrobu prvý. Nahol sa a videl tam položené plachty; dnu však nevkročil. Potom prišiel aj Šimon Peter, ktorý ho nasledoval, a vošiel do hrobu. Videl tam položené plachty aj šatku, ktorú mal Ježiš na hlave. Lenže tá nebola pri plachtách, lež osobitne zvinutá na inom mieste. Vtedy vošiel aj druhý učeník, ten, čo prišiel k hrobu prvý, a videl i uveril. Ešte totiž nechápali Písmo, že má vstať z mŕtvych.

Komentár

Ako vyzeralo Ježišovo vzkriesenie, ako sa jeho údy rozorvané Umučením vrátili k životu a premenili sa na oslávené telo? To nevieme: jedinými svedkami tejto podivuhodnej udalosti boli hrob, plachty a šatka. Títo nemí svedkovia ako prví oznámili, že sa stalo niečo úplne nové.

Ján je prvý, kto počuje správu o plachtách a šatke. Niekoľko dní predtým bol odvážnym učeníkom, ktorý pevne stojí pri päte kríža, vedľa Majstra. Teraz je učeníkom, ktorý beží k hrobu hľadať Pána. Ten istý, ktorý vie byť trpezlivý vo chvíľach skúšky, je ten, ktorý sa počas hľadania usilovne pohybuje. Tá istá sila ho podopiera vo všetkých situáciách: láska k Pánovi. A táto láska nezostane bez odmeny: Boh mu udeľuje osobitnú milosť, aby v zložených plachtách a zvinutej šatke prečítal najjasnejšie posolstvo celých dejín: Ježiš žije!

Ján však nie je jediný, kto beží v to ráno Velkonočnej nedele. Mária Magdaléna bežala pred ním. Aj v nej sa veľmi intenzívne prejavuje sila lásky. Jej náklonnosť k Pánovi ju prinútila vstať skoro ráno, aby mu úplne nezištne slúžila. Chcela pre Ježiša urobiť len poslednú vec bez toho, aby za to niečo očakávala. A ona bude prvá, ktorá uvidí Pána v jeho sláve a oznámi Cirkvi, že žije.

Peter tiež beží. K hrobu sa dostal o niečo pomalšie. Nemá netrpezlivosť Márie Magdalény ani obratnosť Jána. Ale dorazil k hrobu a ako prvý prijíma znamenia zmŕtvychvstania - plachty a šatku -, aj keď je pomalý vo viere. Možno preto, že rana, ktorú si nesie, je hlbšia: k bolesti z Majstrovej smrti sa pridáva spomienka na to, že ho počas Umučenia opustil. Napriek tomuto všetkému vedel aj bežať. Láska sa nevytratila: je ako malé svetielko, ktoré si nescelo razí cestu.

Aké ťažké bolo pre učeníkov uveriť, že Ježiš žije, a aké ťažké môže byť pre nás prijať, že Ježiš udržuje náš život! Niekedy sa zdá, že hrob sa nám vnucuje: problémy v práci alebo doma, nedostatky v našom charaktere, odpor voči kresťanským hodnotám v určitých prostrediach... Ak sa však na tieto situácie pozrieme pozorne, pravdepodobne nájdeme znamenia nádeje, ktorými môžu byť iní ľudia, ktorí sa húževnato držia dobra, alebo riešenie, ktoré sa zrazu objaví. Sú to znamenia, ktoré čakajú na to, aby sme ich prečítali s vierou, podobne ako plachty a šatka ráno v deň zmŕtvychvstania.

Aby sme mohli čítať znamenia, ktoré nám Boh dáva, musíme prijať dar viery. Z našej strany môžeme vyvinúť úprimné úsilie hľadať Pána, aj keď sa zdá, že odišiel. Tak to urobili Mária Magdaléna, Ján a Peter: stále hľadali Krista, chceli mu ponúknuť službu, hoci si mysleli, že je stále mŕtvy. Pán

túto vernú lásku odmeňuje radosťou,
že ho našli živého, odetého do
velkonočnej slávy.

Rodolfo Valdés

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/gospel/velkonocna-nedela/](https://opusdei.org/sk-sk/gospel/velkonocna-nedela/)
(15.04.2025)